

УДК 821. 161. 2 – 14. 09

ІГОР КИР'ЯНЧУК

*(Рівне)***ЗБІРКА МИХАЙЛА ОРЕСТА «ДУША І ДОЛЯ»
(ВТАЄМНИЧЕНИЙ СЕНС У ЯВНОМУ)***Ключові слова: історія, геній лісу, душа, прихована деталь, буття, пізнання, надприродна гармонія.*

Історія складається так, що вирішальним чинником у її творенні виступає свідоме рішення конкретно визначеної особистості. Рішення походить від думок. Відповідно, думка творить історію. Михайло Орест вважає, щоразу глибше занурюючись у власний роздум, що історія залежна як від людини, так і від протистояння добра і зла – як у світі явному, так і в середовищі людських душ. Поет розтлумачує хід часу, який забезпечує людський шлях до вічності. У вимірі вічного буття час уже не актуальний. Натомість ключовою стає людська душа. На Землі вона здатна насичуватися гармонією від єднання із природою та красою пори року. По суті, природа, на думку лірика, стає носієм надприродного. Людина має неоціненну змогу перебувати у середовищі праматері, таким чином стаючи на крок від омріяного життєвого ідеалу – бути частиною Всесвіту. Поет вважає, що людська душа є безцінною, тому людина має все своє життя наближатися до святості шляхом пізнання дійсності та самопізнанням.

Тривалий час Орест опинявся за тінню свого старшого брата, хоча рівень творчості, як стверджував Ігор Качуровський [7; 8; 9], у них був однаковим. У чому причина такого розрізнення? Можливо, в тому, що творчість Михайла Ореста є просто таки переповненою філософічним змістом, який вельми складно збагнути. А може, його слово мало долинути в дещо інший час? Хтозна. Головне, що творчість відбулася. Поета досліджували такі майстри літературознавчої думки, як М. Слабошпицький [17; 18], Н. Кирієнко [10], С. Гординський [5], О. Астаф'єв [1], І. Кошелівець [13; 14], І. Костецький [11; 12], С. Павличко [16], В. Державин [6], Я. Славутич [19; 20], О. Бросаліна [2; 3; 4].

Вірш «Камінь» є типовим верлібром Михайла Ореста, який у своїх світоглядних гранях передає бачення найголовніших аспектів навколишнього світу. У творі, по суті, розтлумачується хід історії, яка несподівано перетворюється на мить. Тобто, виявляється якісна домінантна картина, яка транскрибується як два ключові буттєві співвідношення: історія–мить та мить–історія. Ці два відношення є абсолютно взаємопов'язаними і в процесі майбутнього постають вирішальними чинниками буттєтворення. Можна сміливо заявити, черпаючи думки з осмислення життя, що, фактично, історія знаходиться у миті – у короткочасному спалаху часу – у функційній одиниці свого реального виміру. Відтак, можна стверджувати й протилежне: мить знаходиться в історичному процесі – як у воді, де відбувається заплив – у безпосередній ніші власного творення. Вірш «Камінь» розпочинається з роздумів автора про саме буття, яке виявляється в образі каменя – як своєрідного символу незрушності та постійності. Автор

мислить, жадаючи пізнати, що саме камінь символізує («Я дивлюсь на гранітну могутню брилу: камінь-жертвник? камінь-капище?» [15, с. 46]). Можна розтлумачити його роздуми про камінь під кутом осмислення історії: а якою ж вона виявляється насправді? Знову ж таки, продовжуючи вірш, Орест у притаманному йому стилі починає говорити метафорами, які можна назвати загадками, що несуть у собі великий масив зримої буттєвої утаємниченості. Він каже, що в процесі роздумів про камінь (про історію) він натрапляє ще на одну глибочену думку, яка стосується надприродного мовчання, яке перевтілилось у всі наявні голоси. Тобто, про вершину німотності, яка подарувала мову («І коли я дивлюсь на гранітний могутній камінь, думаю я про Велике Мовчання, ласкаве і сильне – з нього повстали всі голоси у світі» [15, с. 46]). Іншими словами, автор визначає Велике Мовчання як передвісника, або, можна сказати, навіть творця голосу. Голосу, що промовляє днями і роками, миттю та історією, думкою та почуттями... Автор відчуває, як в одному животворному сплеску гармонії через його єство пронеслася вся буттєва історія («Мить, одна, коротка, блаженна мить – і через груди мої пронеслися всі віки» [15, с. 46]). Цей відчайдушний порив в історію закорінився у серці. Він надихав і здіймав творчу уяву на незвідану буденному оку станцію, де виникали величні людські та надлюдські почуття («Та довго ще в душі по миті тій стояв аромат почувань божественних: легкості, ніжності» [15, с. 46]). Увесь навколишній світ після воскресіння думки стає схожим на надприродну красу, невластиву людському світовідчуттю («А навколо: трави, дерева і співи птиць» [15, с. 46]). Починається відчайдушне заглиблення в естетичну духовну палітру, яка стає вже й самою весною («...а вгорі: небо предобре, як проліска, синє. Весна!» [15, с. 46]). Завершуючи поетичний твір, автор говорить таємничими словами, нібито для себе і водночас для всіх. Він каже, що самоосмислення під кутом зору «липи» – як символу буяння природи – є річчю, яка надихає («Як солодко липою думати себе, липою, що росте на гранітній брилі» [15, с. 46]).

Вірш «Прибрався ліс в зелену митру...» є звичним для Ореста поетично-природним етюдом, що демонструє велике єднання людини із красою навколишньої буденщини. Природа дарує безцінний промінь, що, поєднуючись із уявою, стає світилом та веде до пізнання істинності світу. Знову ж таки, «поет лісу» на чільне місце в описі природної гармонійності ставить образ лісу. Після того, як ліс зеленіє, починає розквітати вся земля. Тож ліс по-своєрідному виступає центральним образом у формуванні природного масиву. Тобто, за змістом, після озеленіння лісу відбувається цвітіння всієї землі («Прибрався ліс в зелену митру і процвіла земля» [15, с. 46]). Від буяння природи в основних її якостях (як убачає автор) починає виявлятися якісний стан натхнення. Воно підносить до незвіданих висот, звідки автор і промовляє до читача («На голос радості і вітру Іду, іду в поля!» [15, с. 46]). Автор просить у сестри – як в образі людини, яка ще не збагнула суті природного буяння, вслід за природою воскреснути та жити у границях натхнення («Скидай, о сестро, темну ризу, Переступи поріг» [15, 46]). Він палко закликає. Він навіть просить поспішити, щоб не пропустити апогей природної гармонії. Природна гармонія називається у нього «генієм лісу». Хоча,

перечитавши більшість його тестів, образ «генія лісу» можна сміливо віддати самому автору, який ліс – як природну одиницю – перетворив у щось надприродне, у щось таке, чому непідвладна воля простої людини. Ліс в очах Ореста постає вираженням геніальності – таким, до якого треба тягнутися все життя, з якого треба прокладати шлях до пізнання сенсу. Геніальність закликає, зваблює своєю чистотою око кожного читача, який вирішує піти назустріч історії й жити за законами добра та справедливості. Ліс стає оберегом наймогутніших почуттів, властивих самій гармонії («А в лісі шепче юне листя І дише чистота» [15, с. 47]). А в епіцентр гармонійності як носія чогось, надто нетипового реальному, несправедливому, тлінному світові, він ставить квітку. Саме вона, визрівши у лісі, стає живодайною часткою високостостей буття («І в тиші галяв урочистій Постало чудо променисте: Конвалія свята» [15, с. 47]).

Вірш «Послався літній день, як путь спасенна...» сповнений невимовної, жагучої, безперервної любові автора до літньої пори. Влітку, як мислить Орест, природа (яка водночас є для нього чимось схожим на вияв великої благодаті) стає найбільш явною та переконливою у плані возвеличення власної краси. Літо – це ніби пора-антонім болю. Саме літня пора дає тепло, радість та відпочинок. Автор літній день порівнює зі шляхом, який утверджує людину та веде до пізнання. Більше того, він просить у людей, аби ті відкрили дорогу літу до своїх душ. Щоб промені, властиві сонячній порі, відбулися у людині як носії благодаті. Саме благодать, притаманну літу, автор ставить як знак оклику в змісті поетичного твору («Послався літній день, як путь спасенна. Душе, за привидами не женись» [15, с. 47]). Керуючись контекстом, «привидами» можна іменувати людську нікчемність: у світі, в якому буває літо, вони думають про щось, набагато більш принижене, ніж сутність найтеплішої пори року. Він просить у своєї душі, демонструючи приклад для інших душ, аби вона впустила у свої світоглядні грані літнє сяйво («Прийми, душе, прийми благословення Пойнятих сонцем, радісних узлісь!» [15, с. 47]). Автор звертається до літа як до надпори – як до долі, просячи виконати своє найзаповітніше бажання («О щедре, праведне, о літо щасне! Тебе молю» [15, с. 47]). Він благає, аби воно назавжди забрало його до себе. Він говорить, що відданість літу в його серці не мине ніколи («В своє безсмертя, в царство непогасне Мене, тобі відданого, замкни!» [15, с. 47]).

У поезії «Бринять слова несписаної притчі...» автор намагається втаємничити буттєвий сенс речей, демонструючи таким чином, що у кожній, навіть матеріальній одиниці, можна розглядати величезний підтекст. Кожна деталь є важливою в описі буттєвих процесів. Але існує й деталь, яка знаходиться під контекстом певної речі, тобто вона явна в очах тих, хто усвідомлює, але є абсолютно незримою для того суспільного кола, яке не вірить у найвищі риси, властиві історії. Саме прихована деталь – як елемент чогось неприродного нашому світові – вела у творчі пошуки чималу кількість людей із високочуттєвим філософським мисленням. Осмислюючи світ, філософи натрапляють на різноманітні приховані деталі, що виявляються у звичних буденних речах, проте є надзвичайно нестандартними з точки зору їхнього «просвітленого» розуму. Чому Орест називає притчу, текст якої подає у творі, «несписаною»? Він, судячи з контексту,

говорить, що його притча є неначеркнутою на пергаменті історичного буття, однак слова із неї здатен почерпнути кожен. Головне – це віра хоч у якусь вищу людську сутність. В автора виникає бажання показати людям, що вони – не просто елементи природи, а ключові елементи всесвітнього буття. Люди здатні йти услід за мудрістю («Ми, люди, живемо на узграниччі Великих таїн. А яким є край?» [15, с. 47]). Тобто, переформулювавши думку Ореста, стає зрозумілим, що люди – це дійові особи, які знаходяться безпосередньо на кордоні з таємницею, якою може постати думка істини. Автор промовляє, що людство має хибну схильність до роздумів під кутом зору несправедності. Воно бачить явне, не задумуючись над тим, що в явному є ще одне явне – прихована деталь, яка й визначає увесь сенс («Ми бачимо одягу, не обличчя – Обличчя по одязі угадай!» [15, с. 47]). Автор просить, аби людина хоча б спробувала віддатися мудрості, знаходячи справжні скарби між рядками («Ти літа життєтворчого аннали Розкрий, прихильний серцем, і читай» [15, с. 47]). Спочатку треба прихилитися серцем до діла, яке ти твориш, а потім воно зможе розв'язуватися, наче нитка з густого веретена, саме собою. У всьому є своє чітко визначене, сформульоване та явно утверджене дно. Саме на дні знаходяться відгомони істинності. Все промовляє голосом, але треба хоча б спробувати підставити своє вухо, і тоді можна буде почути («Ти квіти зриш – тож відаєш немало: Вони значущі є ініціали Тих таїн неприступних – пам'ятай!» [15, с. 47]).

У вірші «Я чую: крильми леготу тонкого...» автор відкриває, немов наївна дитина, обриси власної людської душі. Він провіщує своїм словом шлях для пізнання себе в собі. Неповторна велич природної краси змішується з величчю духу, увиразнюючи картину єднання внутрішнього «я» людини та внутрішнього «я» природи. Весь світ насичується теплом, котре виходить як із душі, так і з навколишнього світу. Ліричний герой вірша розвиває у собі почуття максимальної наближеності до світу природи, що є насиченим своєрідним та неоднозначним буттям, невластивим людині. У цьому, нібито окремому світі, відчуття дуже загострюються і виходять назовні для єднання з гармонійністю («Я чую: крильми леготу тонкого Ласкаво плеще південь за вікном» [15, с. 47]). Герой вирішує пірнути вглиб озера світу та вловити якнайбільше позитивних емоцій. Він відчуває, що за розпочатим шляхом його жде надто світле майбуття, щоб від нього можна було відмовитись. У майбутті він пізнаватиме, черпаючи людське справдешнє сяйво із криниці великої мудрості. Він вірить, що його шлях простягається десь у віках («Покину дім і вийду на дороги Просвітленим, чутким мандрівником» [15, с. 47]). Шлях розпочався. Герой уходить у світ, який із головою забирає його до свого, чітко визначеного буттєвого процесу («Гаї заміряні і сині доли Відкритий, відданий, вітаю я» [15, с. 48]). Він хоче зробити подарунок цьому, виразно оновленому та, зрештою, новому світові, який його до себе запросив. Він щиро сподівається, що дар буде прийнятим, адже його відає сама душа – його внутрішнє єство («На видноколо, на його престоли Свій скромний дар несе душа моя» [15, с. 48]). Усе навколо стає дивовижним, неповторним, але здійсненим. У новому світі день – як дивовижний забіг у прекрасне невідоме («Горять на галяві лагідні свічі: То жовтий цвіт підносить дивина»

[15, с. 48]]. Дерева – фаворитний образ автора – стають символами віковичної мудрості, яку не може заперечити історія. Вони стоять, мудрі, та не відкривають своїх уст. Здається, що саме людство не готове прийняти їхньої мови. Тому вони, гордо дивлячись уперед, повинні стояти та мовчки спостерігати за тим, що відбувається навколо них («Стоять дерева на премудрім вічі, І мова їх – промінна тишина» [15, с. 48]). Будень дарує велич кожної окремої думки і перетворюється на своєрідний механізм виверження позитивної енергії («І квітне день, погожий і привітний, Спочили груші в золоті ланів» [15, с. 48]). У далечині цього оновленого світу також буває неприродна людському світові краса, яка справді може заворожити («А в далечі полонінно-блакитній Блаженно тануть вигини горбів» [15, с. 48]). Ліричний герой навіть не може збагнути, яким чином він має віддячитися за той час, проведений у животворному світі. Він натхненний усім, що навколо («Години світлості і супокою! Як славить, як благословляти вас» [15, с. 48]). По суті, натхнення, дароване оновленим світом та новими світовідчуттями, починає відкривати неприступні раніше простори в душі героя. Він відчуває, що якісно змінюється на краще в просторі власного духовного ядра («Ви ясніте живущою рікою Душі моєї схований алмаз» [15, с. 48]). Герой, як творча особистість, відкриває завісу перед власною душею. Він стверджує, що його сутність віддана лише найвищому. Він належить тому, що робить світ багатим кращим («Я нивам, лукам, далям і дібровам Себе, слугу високостей, прирік» [15, с. 48]). Він зізнається, що його мрія – пройти весь буттєвий шлях у просторі оновленого світу, служачи найвищим ідеалам людства («І мрію, щоб під дахом бірюзовим Минув, як літо, мій прозорий вік» [15, с. 48]).

У поезії «Як затужило серце за тобою...» автор, як часто у своїх творах, описує саму сутність величі єднання людини та природи у сплеску надприродної гармонії. Природа надихає, а людина починає створювати, дивлячись на її первозданні барви. Звичайно, не всім дано відчутти істинну суть єднання, що підносить людську свідомість над землею та демонструє виплеканий поколіннями творчий порив. Людина, яка перебуває у полоні творчої енергії, здатна поєднатися з навколишнім природним середовищем, як жодна інша, тому фактично кожен класик – як поезії, так і прози – порівнює природу з чимось вищим та неповторнішим за те, чим вона видається людям на перший погляд. Схожий мотив і перебуває на чільному місці у вірші «Як затужило серце за тобою...». Автор любить природу як матір, часто-густо ставлячи як її вершинний вияв образ лісу. Він хоче завжди бути з лісом та в лісі, тому промовляє, що його душа відчуває ліс усією наявною глибиною осмислення. Його серце сумує за тишиною, властивою лісові. Він хоче знову й знову її почерпати («Як затужило серце за тобою, Лісів липневих синя тишино!» [15, с. 48]). Серце перестає відчувати свій рух, якщо не почуває хоча б мізерного відгомону діяльності лісів – життя істинності природи («Без благостині кротко оживної Твоєї як зубожіло воно!» [15, с. 48]). Тишина – як виразник Орестової гармонії – дарує незбагнено світле почування світу. Лірик настільки відданий гармонії лісів, що вже готовий навіки з нею поєднатися та жити у ній («Коли в твоїх незримих теремах Не буду тільки гість, коли огорне Мене навіки твій зелений стяг?» [15, с. 48]). Тобто, він згодний існувати все своє

життя у природі, яка здається йому настільки прекрасною, що саме перебування у ній, як бачиться, він не проміняв би ні на жодну життєву марноту. Він вірить, що після єднання із природою, яка постає в силуеті лісів, він зможе нарешті збагнути, що йому дано душу, яка є воістину безсмертною і лине у вічність («Тоді я знатиму: немає тління!» [15, с. 48]). Він розвиває свою думку, доводячи, що хоче відчувати своєю душею вічне, відмовившись від земного часу, який є короткотривалим та скінченним. Тоді він отримає довгождану волю та, здобувши вічність, отримає найвищий свій трофей – це безсмертя («Душа, пробивши суєту життя, В собі відчує ніжне колосіння – Знак невмирущого свого буття!» [15, с. 48]).

Під час читання вірша «Чолом, чолом тобі, о величавий лісе!» складається враження, що автор не перестає досліджувати «тематику лісу», знаходячи у ній усе нові та нові горизонти для осмислення. Тобто, ліс насичується щоразу новими надприродними здібностями, стаючи по-справжньому образом як рушія природи, так і чинника надбуттєвої влади. Тематика лісу сама собою заводить Ореста як філософа до пізнання багатьох великих відгомонів істини, що постають з усіх, без винятку, провідних елементів, властивих лісовому масиву. Орест перетворює дерева у щось надлюдське, що проста людина не може збагнути. Вони промовляють до автора, і він перевтілює їхній голос як центральний у творчості. У творі він так і каже, вітаючись із лісом: поет щоразу більше вглиблюється у цю величну природну субстанцію («Чолом, чолом тобі, о величавий лісе! Я знову пізнаю твої нетлінні риси» [15, с. 48]). Він просить у лісу поділитися своєю величчю та показати істинну сутність свого буття. Бо він, смертний, хоче почерпнути щось із буття лісів. Тоді збудеться його бажання бачити ліс як провідника природи («Гоїтелю душі, ти схилиш риг щедрот І явиш смертному свого буття клейнод!» [15, с. 49]). Слід зазначити, що у книзі «Держава слова» допущено серйозну помилку в цих рядках. У книзі написано: «І явищ смертному свого буття клейнод», хоча, судячи з контексту поетичного рядка та самого вірша, можна впевнено стверджувати, що в авторському оригіналі та в авторському замислі фраза звучала так: «І явиш смертному буття свого клейнод». Тобто, слово «явищ» слід замінити на слово «явиш». Повертаючись до змісту твору, слід зазначити, що автор лісам приписує багато надприродного, невластивого земним людям. Поет мовчить, водночас молячись, стоячи перед лісами. Він вірить у силу лісів. У силу змінювати світ і людину («З мовчанням на устах, з молитвою німою, Зелений краю мій, стою перед тобою...» [15, с. 49]). Старезні дуби він порівнює з ангелами. Вони, як йому здається, охороняють людство від зла й ненависті («Як херувимів рать, старі стоять дуби І мрію шлють свою на голубі горби» [15, с. 49]).

Філософія Михайла Ореста полягала в тому, що він утверджував ідеал людини у світі. По суті, слід визнати, поет розумів, що вершинна людська натура є нездійсненою у просторі гріха. Проте він, рвучи пута нездійсненності, якомога більше доводив свою віру в могутність людини. Лірик продемонстрував власний шлях до розуміння гармонії. На його думку, ним є природа. Саме у величному єднанні думки і лісу постає ідеал його творчого духу. Літо самоутверджує натхненність. Поет показує свій світ, за кулісами якого людину чекає доля творити добро.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Астаф'єв О. Лірика української еміграції : еволюція стильових систем / О. Астаф'єв. – К. : Либідь, 1998. – 234 с.
2. Бросаліна О. Поезія Михайла Ореста : проблема рецепції / О. Бросаліна // Вісник Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка. Сер. Літературознавство. Мовознавство. Фольклористика. – 2002. – № 12–13. – С. 90–92.
3. Бросаліна О. Слуга високостей. До 100-ліття від дня народження Михайла Ореста / О. Бросаліна // Літературна Україна. – 2001. – 6 груд. – С. 4.
4. Бросаліна О. Художньо-естетичні засади неокласицизму і творчість Михайла Ореста та Ігоря Качуровського : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.06. – К., 2003. – 217 с.
5. Г. С. [Гординський С.] Поет-неоклясик (З приводу збірки поезій Михайла Ореста «Душа і доля») / С. Гординський // Світання. – 1946. – № 4–5. – С. 15–19.
6. Державин В. Поезія Михайла Ореста і неокласицизм : (З приводу збірки поезій: М. Орест. Душа і доля. Авгсбург, 1946, вид-во «Брама Софії») / В. Державин // Світання. – 1946. – № 2. – С. 17–42.
7. Качуровський І. Кілька слів про поета [М. Ореста] / І. Качуровський // Дзвін. – 1994. – № 4. – С. 22–23.
8. Качуровський І. Про поезію Михайла Ореста / І. Качуровський // Пізні вруна. Книга поезій п'ята / Орест М. – Мюнхен, 1965. – С. 5–10.
9. Качуровський І. Творчість Михайла Ореста / І. Качуровський // Науковий Збірник Українського Вільного Університету. – Мюнхен, 1992. – Т. 15. – С. 147–166.
10. Кириєнко Н. «Я вернувся до тебе, отчизно моя...» Естетична система Михайла Ореста / Н. Кириєнко. – Чернівці : Букрек, 2008. – 192 с.
11. Костецький І. Антологія піднебесного. До шістдесятиріччя Михайла Ореста / І. Костецький // Сучасність. – 1961. – № 12. – С. 44–50.
12. Костецький І. Михайло Орест (50 років життя – 25 років творчості) / І. Костецький // Київ. – 1951. – № 6. – С. 285–291.
13. Кошелівець І. Подвійний портрет з постскриптомом (Михайло Орест і Володимир Державин) / І. Кошелівець // Березіль. – 1993. – № 3–4. – С. 20–27.
14. Кошелівець І. Про Михайла Ореста / І. Кошелівець // Сучасність. – 1963. – № 10. – С. 34–42.
15. Орест М. Держава слова : Вірші та переклади / М. Орест; [упор. та авт. передм. С. Павличко] / – К. : Основи, 1995. – 526 с.
16. Павличко С. Михайло Орест, поет лісу / С. Павличко // Держава слова : Вірші та переклади / Орест М.; [упор. та авт. передм. С. Павличко]. – К., 1995. – С. 3–12.
17. Слабошпицький М. Молодший брат. Михайло Орест / М. Слабошпицький // 25 поетів української діаспори. – К. : Ярославів Вал, 2006. – С. 404–435.
18. Слабошпицький М. «Пройди усі шляхи, що має їх життя...» / М. Слабошпицький // Хроніка-2000. – 1993. – № 3–4. – С. 192–202.
19. Славутич Я. До 100-річчя від дня народження Михайла Ореста / Я. Славутич // Зарубіжна література. – 2002. – № 15 (квітень). – С. 17.
20. Славутич Я. Мислитель у поезії : Михайло Орест / Я. Славутич // Меч і перо : Вибрані дослідження, статті та огляди / Славутич Я. – К. : Дніпро, 1992. – С. 290–303.

ІГОРЬ КИР'ЯНЧУК

СБОРНИК МИХАЙЛА ОРЕСТА «ДУША И ДОЛЯ» (УТАЄННИЙ СМЫСЛ В ЯВНОМ)

В статье чётко определены самые главные приоритеты творчества Ореста, которые относятся к постижению весомых философских мыслей. Каждая мысль открывает перед читателем его своеобразное видение мира. Мира греховного. Мира, который затеняет святость. Мира, который нужно спасти. Михайло Орест, благодаря небывалому философскому дарованию, приближает своего реципиента к познанию весомых бытийных реалий, которые происходят в эпицентре его творческого слова.

Ключевые слова: история, гений леса, душа, утаённая деталь, бытие, познание, сверхприродная гармония.

IGOR KYRYANCHUK

THE COLLECTION OF MYKHAILO OREST «THE SOUL AND DESTINY» (HIDDEN MEANING IN OBVIOUSLY)

The article precisely estimates the major priorities of Orest's creative work that deals with significant philosophic ideas comprehension. Each idea which is peculiar to the poet opens his own original world- view to the reader. The world is corrupted with sin. The world darkens the sanctity. This is the world to be saved. Mykhaylo Orest with his extraordinary philosophic gift brings nearer his recipient to the perception of some major everyday realities that take place in the epicenter of his creative word.

Key words: history, forest genius, soul, hidden detail, existence, perception, supernatural harmony.

Одержано 20.06.2014 р.